

Sfârșit de vară

George Topârceanu

Dacă liniștea pădurii adormite
Nici o veste de-altădată nu-ți trimite
Și pe freamăte pornite de departe
Nu te-ajunge glas de dincolo de moarte,

Vin' cu mine să ne pierdem în zadar
Printre galbenele rariști de stejar,
Cu sfioase campanule și sulfine,
Pe cărări pe unde nimeni nu mai vine.

Dulce zumzet somnoros și ireal
Să ne cheme spre poienile din deal.
Taina liniștii înalte să ne fure
Prin cotite luminișuri de pădure

Și la umbră să ne-mbie mai târziu
O clopotniță de aur străveziu,
Legănând deasupra creștetelor noastre
Licuricii înălțimilor albastre...

Fără gânduri, ca-ntr-un somn abia deschis,
Să trăim în clipe lungi același vis.
Foi uscate-n jurul tău să cadă rar,
La ureche să-ți descânte un bondar

Și cum stai cu ochii-nchiși pe jumătate,
Soare galben printre ramuri nemișcate
Să-ți învăluie-n tăcere și-n lumină
Fruntea mică de domniță bizantină.

Iar la-ntoarcere, să trecem prin pășuni
Și prin funduri de livadă cu aluni,
Printre garduri fumurii și solitare
Ce se uită-n urma noastră cu mirare...

Și din treacăt, ici și colo, să culegi
Sânziene cu tulpinile întregi,
Margarete, scânteioare și aglice,
Un buchet de flori orfane și calice,

Lung în coadă și ghimpos și cu țărână.
La plecare să-l ții falnic într-o mână,
Dar cu vremea, desfoiat, să-ți pară greu

POEZII ONLINE

Și la urmă să mi-l dai să-l duc tot eu...

O șopârlă pe cărare, lângă noi,
Speriată să foșnească dintre foi
Și să stea, să vă uitați o dată bine,
De departe, tu la ea și ea la tine,

Tu de sus și ea din pietrele fierbinți,
Amândouă serioase și cumiți.
Mai încolo o crenguță de mălin
Ori un ghimpe să te-ntârzie puțin

Și - purtând de-a lungul văilor prin țară
Vestea nouă a sfârșitului de vară,
Flutur mic, într-o lucire de-asfințit,
Să ne-ntâmpine din țarină grăbit,

Cu rugină pe albastre aripioare
Ca o veștedă petală de cicoare.